

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Honore, Dignis Vel Indignis, Jvste Vel Inivste, Deo
Semper Jvstissimo, Dato, Negato, Violato**

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1650

§. 9. Quando bonum sit, hominibus velle placere?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48689](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48689)

§. IX.

Quando bonum sit, hominibus velle placere?

Hæc non sunt aduersa ijs, quæ supra è diuinis litteris attulimus de bonæ famæ æstimatione, cùm diximus, *melius esse nomen bonum; quam diuitias nauitas.* Neque enim idcirco nomen bonum negligendum est, immò nec semper malum est, velle hominibus placere. Qua de caussa S. Augustinus supra citatæ suæ sententiæ mox subiungit: *Si autem placere hominibus ideò vis, ut eis prosis, ad diligendum Deum, non iam hoc, sed aliud cupis. Qui autem placere cupit, necessarium adhuc habet timorem. Primum ne occultè peccando inter hypocritas à Domino computetur. Deinde, si factis placere appetit, ne hanc mercedem aucupans, perdat, quod daturus est Deus.* Ac alibi: *Placetne, inquit ut per salutem iam temporalem optent sibi ac suis honores, & potestates? Sanè, si ut per hoc consulant eis, qui viuunt sub eis, non propter hæc ipsa, sed propter aliud quod inde fit bonum, decet ea velle: si autem propter inanem fastum elationis pompamq; superfluam, vel etiam noxiã vanitatis, non decet.* Hæc S. Pater sæpius alibi repetit, & inculcat. Si itaque quarto modo honor, ordine debito non ex-

cluso,

Prou. 22. 1.

S. Aug.
lib. 83. qq.
q. 36.S. Augusti
ep. 121.
c. 6.Idem lib.
2. de ler.
Dom. in
monte
c. 1. seqq.
& c. 5. de
ciu. c. 12.
seqq.

cluso, destinetur dirigaturque ad maiorem Dei gloriam, vel ad nostram, aut aliorum vtilitatem, tum, (quemadmodum de temperata delectatione ac voluptate ad honestum finem quæsitæ diximus) licite honesteque potest appeti. Siquidem hac ratione si honor & gloria nobis obijciantur, non amantur vt finis, sed vt media; nec amantur plus, quàm ferant ipsorum merita, sed seruata debita proportione, inter obiectum & appetitum rationalem; cuius est in finem veri boni collimare, non in humanæ laudis ventositatem, similiaue bona captanda in-

S. August.
lib. 1. Soliloquior.
de Cognitione Dei
& Animate
m. 6. 11.

sumi. Qua de causa D. Augustinus alibi, per dialogi modum animam suam, immò se ipsum interrogans: *Quid si etiam illud appareat, inquit, & multis te persuasurum esse sapientiam, si tibi de honore auctoritas creuerit, eosque ipsos familiares tuos non posse cupiditatibus suis modum imponere, sequè totos conuertere ad quarendum Deum, nisi & ipsi fuerint honorati, idque nisi per tuos honores dignitatemque fieri non posse, nonne ista etiam desideranda erunt, & vt proueniant magnopere instandum?* Respondet: *Ita est, vt dicis.* Et loco alio: *Ipsa, ait, ab hominibus laus, homini iusto quantacumque prouenerit, non ibi esse debet eius finis boni, sed etiam*

Idem.
serm. 11.
in Psal. 118.

am ipsa referenda est ad laudem Dei, propter quem bona faciunt verè boni, quoniam nec à se ipsis, sed ab illo fiunt boni. Denique in eodem sermone Dominus iam dixerat eis: Luceat lux vestrum coram hominibus, ut videant vestra opera bona, & glorificent Patrem vestrum, qui in caelis est. Vbi finem posuit, hoc est, gloriam Dei. Hoc debemus, quando aliquid boni facimus, intueri, si auertuntur a vanitate oculi nostri. Non ergo sit finis nostri boni operis in laudibus hominum: sed ipsas laudes hominum corrigamus, & ad Dei laudem omnia referamus, à quo nobis datur, quidquid in nobis sine laudantis errore laudatur. Clarissimè idem S. Augustinus docet suprà strictim, citato loco, dum ait: ep. 64.
 De contentione autem, & deo quid me attinet dicere, quando ista vitia non in plebe, sed in nostro numero grauiora sunt? Horum autem morborum mater superbia est, & humana laudis auiditas, qua etiam hypocrisin saepe generat. Huic non resistitur, nisi crebris diuinorum librorum testimonijs incutiatur timor & charitas Dei. Si tamen ille qui hoc agit, se ipsum praebeat patientia atque humilitatis exemplum, minus sibi assumendo, quam offertur, sed tamen ab eis, qui se honorant, nec totum, nec nihil accipiendo, & id, quod accipitur laudant aut hono-

ris, non propter se, qui totus coram Deo esse debet, & humana contemnere, sed propter illos accipiat, quibus consulere non potest, si nimia deiectione vilescat. Ad hoc enim pertinet, quod

1. Tim. 4. dictum est: Nemo iuventutem tuam contemnat: cum hoc ille dixerit, qui alio loco ait: Si homini-

Gal. 1. bus placere velle, Christi servus non essem. Magnum est, de honoribus, & laudibus hominum non latari, sed omnem pompam inanem praevidere; & si quid inde necessarium retinetur, id totum ad utilitatem honorantium salutemque conferre.

Psal. 52. Non enim frustra dictum est: Deus confringet ossa hominum placere volentium. Quid enim languidius, quid tam sine stabilitate ac fortitudine, quod ossa significant, quam homo quem male loquentium lingua debilitat, cum sciat, falsa esse, qua dicuntur? Cuius rei dolor nullo modo anima viscera dilaniaret, si non amor laudis ossa eius confringeret. Prasumo de robore animi tui. Itaque ista, qua tecum confero, mihi dico. Dignaris tamen credo, mecum considerare, quam sint gravia, quam difficilia? Non enim huius hostis vires sentit, nisi qui ei bellum indixerit. Quia etsi cuiquam facile est, laude carere dum denegatur, difficile est, ea non delectari, cum offertur. Et tamen tanta mentis in Deum debet esse suspensio, ut si non merito laudamur, corriga-

mus eos, quos possumus, ne arbitrentur, aut in nobis esse, quod non est, aut nostrum esse, quod Dei est, aut ea laudent, quae quamuis non desint nobis, aut etiam supersint, nequaquam tamen sunt laudabilia: velut sunt bona omnia, quae vel cum pecoribus habemus communia, vel cum impijs hominibus. Si autem meriti laudamur, propter Deum gratulemur eis, quibus placeat verum bonum: non tamen pro his, quia placeamus hominibus, sed si coram Deo tales sumus, quales nos esse credunt; & non tribuitur nobis, sed Deo, cuius dona sunt omnia, quae verè meritoq; laudantur. Hac mihi ipse canto quotidie, vel potius ille, cuius salutaria praecepta sunt, quaecumque siue in diuinis lectionibus inueniuntur, siue quae intrinsecus animo suggeruntur: & tamen vehementer cum aduersario dimicans, saepe ab eo, vulnera capio, cum delectationem oblatae laudis mihi auferre non possum. Conficitur ergo, honorum appetitionem esse bonam honestamq;, & collimare in finem veri boni, si quidem illi ad consecuturum inde augmentum diuinæ gloriæ, vel ad nostrum, aut etiam proximi commodum, atque itaque quoque tandem ad Dei laudem referantur. Hac de causa appetere licet titulum ac honorem Magisterij, Doctoratus, aut Magi-

stratus &c: ad multa enim prodest auctoritas inde comparata.

§. X.

Honorem, sine alio sine appetere, esse vanorum.

Caiet. 2.
2. q. 131. a.
3.

Aristot.
lib. 1.
Ethic. c.
12 & lib.
8. c. 8.

Hæc satis explicatè de licita atque illicita honoris appetitione. Caietanus, & quidam alij arbitrantur, honorem, sine vitio, tamquam iustum virtutis præmium, & velut æquum commodum ex iusto labore debitum posse, etiam sine ulteriori relatione, exambiri. Sed id, sine prædicta limitatione, non admittendum est; quaecumque enim tandem sit præmium, tamen est in aliena potestate, & sæpissimè bene meritis, quamvis iniustè ab hominibus negatur; quin, & Aristotele teste, honor non est sufficiens virtutis præmium. Longè nobilius, & certius, & plenum præmium, multò clariorem gloriam Christus Mundo demonstravit. Et hæc enim honor sit virtutis comes, appendix & debitum ab alijs salarium, nihil tamen eius nudum desiderium, nisi vanitatem affert, si non putetur nobis, aut proximo profuturus, tandemque in Numinis gloriam redundaturus. Ob quam etiam causam potest homo honorem suum defendere, & cogere ali-

um